

2010.
ápr.

Tavaszi Fesztivál
programajánlóval

AKG-s magazin

Szubjektív

50Ft

65

**Roma témahét
a 9.-ben**

Sz subjektív magazin**Kiadja**

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Bátki Péter (9)

Bruck Áron (8)

Csukás Borbála (9)

Halpern Bence (9)

Kántor Máté (9Ny)

Konrád Zsuzsi (9)

Kovárik Máté (9Ny)

Reiszer Alex (9Ny)

Varga Dóra (9)

Várhegyi Luca (9)

Várkonyi Balázs (8)

Verhás Georgina (9Ny)

Levélcím:

*AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.*

E-mail:

baranyai@akg.hu

Internet változat

<http://www.akg.hu/szub>

Ára: 50 Forint**Címlapkép:**

Reiser Balázs

*A külön nem jelölt fotók forrása: out-
now.ch, libri.hu vagy ismeretlen*

Kapuzárási pánik

Iskolánkban néhány hete bezárták a főbejáratot, mint ahogy ezt már észrevehettük. Azóta a diákok nem mehetnek ki a szomszédos üzletekbe, hogy vehessenek maguknak néhány pogácsát, vagy hogy beszélgessenek egy kávé mellett.

Tisztában vagyunk azzal, hogy az utcán sok veszéllyel találkozhatunk, például drogdílerekkel, de számunkra fontos ez a napi kis kimozdulás. A dohányszó diákoknak ne a mellék-

helységekben kelljen káros szenvedélyüknek áldozni, hiszen avval zavarják a nemdohányszók ottlétét. A telefüstölt, apró helyiségekben közösen lélegzünk, és ruháink is beszívják a füstöt, már egy kézmosásnyi idő alatt is.

Szerintünk nem lenne rossz ötlet, ha tárgyalások kezdődnének meg a diákok és a tantestület között arról, hogy ha nem is minden szünetben, de legalább valamelyik szünetben ki lehessen mozdulni.

Tudjuk, hogy amit a tantestület nagy viták árán eldönt, azzal a diákokat akarják szolgálni, amit nekünk nem áll módunkban megcáfolni, megbontani, de nem ártana, ha valamely módon közös nevezőre juthatnánk. Az új tanév kezdetével új konfliktusok és viták lesznek, és mindenkinek jobb lenne, ha jövőre eggyel kevesebb lenne ezekből.

Reiszer Alex

A március 15-i ünnepség

Az 1848-as forradalom emlékére szervezett ünnepséget március 12-én, pénteken tartottuk az iskolában. A nyitóbeszédet Misley Judit mondta, mint ahogy az minden évben szokás itt nálunk, az AKG-ban. Idén különlegesebbek voltak azok a nyitóbeszéddek, amiket az iskola tanulói írtak, magában már az is rendhagyó, hogy gyerekek írhattak nyitóbeszédet erre a fontos ünnepségre, amit 1927 óta ünnepel a magyarság. A nyitóbeszéddel kapcsolatos kritérium csak annyi volt, hogy a „talpra” szóval kezdődjön és a „leszünk” szóval végződjön. Körülbelül nyolc nyitóbeszédet olvastak fel, fél óráig tartott az ünnepség ezen része, majd következett a „tizenkét pontok” megvitatása. A tizenkét pontot most máshogy hallhattuk, mint máskor, más eseményeken, ugyanis a tizenkét pontot ugyancsak a gyerekek írhatták. Az iskolában asztalok voltak elhelyezve, körülöttük székek, ahol a tanulók által írt tizenkét pontot olvashatták és tárgyal-

hatták az érdeklődők. Az asztaloknál tanárok fogadtak minket, akikkel minden pontot részletesen megbeszéltünk, hogy szerintünk miért működne, miért nem. A pontok között ilyeneket is olvashattunk: világbéke, szünetben ki lehessen menni a CBA-ba, mindenkinek legyen sok pénze, gyermekkatonaág eltörlése stb... Szóval a mai világban jelen lévő problémákat akarták a szerzők megoldani. Ezek anynyiban térnek el az eredeti tizenkét ponttól, hogy nem csak Magyarország érdekeit képviselik, hanem a világ más részein is segítenének, mint például Afrikán, ahol a nyomor nagyobb, mint nálunk. Ez számomra pozitívum volt az ünnepségen, az, hogy voltak, akik nem csak magukkal törődnek, hanem másokkal is. A negatív része pedig az volt, hogy nagyon kevesen vettek részt a tizenkét pontok megtárgyalásán, mivel nem volt kötelező a részvétel. Volt olyan asztal, ahova összesen két gyerek ment el és

három vagy négy tanár fogadta őket, szóval majdnem olyan volt, mintha a tanárok jöttek volna a gyerekekhez – bár láttam csoportot, ahol a létszám majdnem egy tucat volt. Nagyon kevés gyereken láttam kokárdát, szinte csak minden tízedik nebuló viselte a magyar zászló színeit a szíve fölött. Sokan 15-én se veszik fel a kokárdát, de mégis, ez egy iskolai ünnepség volt, ahol illett volna felbiggyeszteni egy árva kokárdát, ha nem kötelező, akkor is. A nem kötelező jelleg mutatja meg igazán, hogy sok mai fiatal szemében a 48-as forradalom semmit nem jelent már. Azt gondolom, az idő múltával nem lesz furcsa úgy végigmenni az utcán, hogy egyetlen kokárdás embert se lássunk március 15-én. Vagy ugyanígy nem láthatunk kisgyereket, ahogy hurkapálcára tűzött magyar zászlóját lengeti.

Bátki Péter

Az ismeretlen társaság

A kilencedik évfolyam vegyes érzelmekkel fogadta a legutóbbi témahetünk témáját, mivel az olyan területekre vezetett minket, amihez nem értettünk, mert egyszerűen szinte semmit nem tudtunk róla.

Nos, mire elérkezett a Roma témahét ideje, azok az emberek is, akik negatívan álltak hozzá a feladathoz, kezdtek megnyugodni és beletörődni abba, hogy az elkövetkezendő egy hétben a romák kultúrájával fogunk ismerkedni. Nekem nagyon tetszett az ötlet, mivel igen keveset tudunk ezekről az emberekről, amiket manapság meg hallunk, nem igazán a jó oldalukat mutatja meg a romáknak.

Az elmúlt három-négy évben nagyon sokat lehetett hallani gyilkosságokról, amit romák ellen követtek el, vagy amiket romák követtek el. Egyikre sem lehet büszke az ország, főleg, hogy ezeket az eseteket vagy értelmetlen dolgokért, vagy a pusztá gyűlöletért követték el, vagy egyszerűen a szabványos bűnesetek kategóriájába tartoznak.

A témahetet a patrónusokkal együtt hat másik tanuló szervezte az évfolyamunkról, így egy jó témahétre számíthatunk. A keddi nap délelőttjén egy feladatlapot töltöttünk ki, délután pedig egy filmet néz-

tünk a cigányok életéről, a kezdetektől a mai napig. Minden olyan fontosabb ország szerepelt a filmben, ahol romák élnek, s a film tele volt izgalmas zenékkal, táncokkal, érzelmekkel, és érdekes gondolatokat indíthatott el mindenkiben: például milyen az, ha valakinek nincs hova tartoznia, hogy mindenhol elűzik vagy kiközösítik őket, és nagyon kevesen fogadják el az ő életmódjukat, a bőrük színét.

A következő nap különböző problémákat mutattunk be színdarabokban, előadásokban a többieknek, kisebb csoportokban dolgozva. A témák gyilkosságokról, a megkülönböztetésről, kitalált incidensekről és más fontos dolgokról szóltak. Nagyon izgalmas előadások születtek.

Csütörtökön mindenki jelentkezhetett iskolán kívüli programokra: például a Kesztyűgyár nevű közösségi házba, előadásokra, a Karaván Művészeti Alapítványt meglátogatni, vagy épp Pécsre lehetett utazni, a Gandhi Gimnáziumba, ami az első alapítványi cigányiskola,

Gandhi gimnázium

és nagyon fontos szerepe van a roma értelmiség körében. Én ez utóbbit választottam, így korán reggel már a vonaton ültünk, könyvet olvastunk vagy aludtunk. Egy hosszú utazás után odaértünk a gimnáziumba, ahol nagy szeretettel fogadtak bennünket. Egy rövid prezentációban bemutatták az iskola munkatársait, a tanítókat, vezetőket, amit nagyon kedves dolognak tartok, ebből is látszik, hogy mennyire büszkék erre az iskolára, és hogy mennyire becsülik egymást a romák. A képeken láthattuk az iskolát is, s meséltek nekünk a rendezvényeiről, a tanításról. Ebbe az iskolába szinte minden gyerek ingyen jár, kollégium része is van. A családok nagy része hátrányos helyzetű vagy csonka család, ami erősen megnehezíti a továbbtanulásukat, ezért is alapították ezt az iskolát. Sok diák jár ide, akik szívesen tanulnak, és az elmondottak, hallottak alapján mindegyikük kiemelkedik valamiben, nagyon tehetségesek. Sajnos órákra nem tudtunk beülni, pedig szerintem az lett volna az egész látogatás legérdekesebb része, de így is megérte lemenni oda. Néhány jó fej gyerekekkel beszélgettünk

is, akik mind nagyon nyitottak voltak velünk, és meglehetősen kíváncsiak is voltak. A rövid látogatás után elmentünk megnézni egy híres roma festő kiállítását is. Végül jókedvvel és jó tapasztalatokkal térhettünk haza Budapestre.

Másnap az egész évfolyam összegyűlt, és újabb, iskolán belüli programokra jelentkezhetünk. Meghívtak több értelmiségi romát, akikkel beszélgethettünk, s ezeket, meg a témahéten szerzett tapasztalatokat, élményeket végül csibéken belül oszthattuk meg egymással. Ahogy hallottam, mindenki jó tapasztalatokat szerzett, s a tudásunk is bővült egy kicsit a romákról, talán mindenki elfogadóbbá vált. Nekem tetszett a témahét, jók voltak a beszélgetős, elutazós programok.

Sokat gondolkodtam arról, hogy néha az iskolán belül is mennyi konfliktushelyzet adódik az egymás iránt tanúsított toleranciahiány, el nem fogadás, kirekesztő magatartás miatt. Érdeemes lenne ezt a témahetet ebben az irányban is továbbgondolni.

Varga Dóra

Roma témahét

Úgy gondolom, a témahetünk lényege az volt, hogy megismerjük a romákat, előítéleteinket, ha voltak, átgondoljuk, és hogy beelássunk az életükbe: hogyha másként viselkednek, mint a nem romák, az miért van. Sokan kérdezték, hogy miért foglalkozunk a romákkal, miért kell ez, minek van rá szükség. A kérdésükbe már bele is rejtették a választ, ami a kérdést követné. Ugyanis ha már megkérdezik, hogy miért foglalkozunk ezzel, akkor bizonyára ez számukra valamiért kellemetlen, rossz érzés erről beszélni, ilyesmivel foglalkozni. Ez azt jelenti, hogy aki kérdezi, annak problémája van a cigánysággal, amit jobb lenne minél előbb megoldani, tisztázni, mert nem jó fenntartásokkal élni a kisebbséggel szemben, mert abból is problémáink lehetnek.

A témahetünk első napján tájékoztattak a heti programról, hogy melyik nap mit fogunk csinálni, és hogy milyen csoportokban kell majd dolgozunk. Szöveges forrásokat kaptunk a cigányság történetéről, majd mindenki kérdéseket kapott, amelyekben volt átfedés azokkal, amiket társaink kaptak, így együttműködve kellett dűlőre jutni a kérdésekkel. A délutáni program filmnézés volt, a sok zenét tartalmazó film a cigányság életéről szólt. Szerdán magyarországi híres romaügyekkel foglalkoztunk, amiknek megtárgyalására illetve előadására jelentkezni lehetett. Összesen hat ügy volt, így hat csoportot hoztunk létre. A patronusok vezetésével először a forrásokat dolgoztuk fel, majd amikor összevetettük információinkat, akkor az egyes eseményekről valamilyen formában prezentációkat kellett

készíteni. Az előadások jóra sikeredtek, voltak köztük humorosak és elgondolkoztatóak is. Délután elmondták, hogy a csütörtöki programokon milyen változásokat eszközöltek a szervezők, melyik csoportban lesznek többen, kevesebben, és melyik helyszínre mikorra kell érkezni.

A legizgalmasabb része a hétnek szerintem a csütörtöki nap volt. A megbeszéltek szerint 10:30-ra kellett a Ferenc körúti metróállomáson lenni, páran késtek, így csak valamivel 11 óra előtt indultunk az első helyszínre. Első állomásunk a Romaversitas szervezet volt, ez a roma fiatalokat segíti a felsőoktatásban. Itt felvilágosítást kaptunk a cigány fiatalok oktatásáról, hogy milyen életkörülmények közt élnek, hogyan próbálnak beilleszkedni a magyar oktatás rendszerébe. Egy extrém esetet szeretnék elmesélni, mert azt gondolom, ez tükrözi a helyzetet Magyarországon.

Az általános iskolába való bekerülés előtt az óvónő általában ír egy részletes jellemzést a gyerekről, de nem ritka, hogy egy kisebb felvételit is tartanak. Ha az iskolába felvételiző kisgyerek kap egy ceruzát és egy papírt, szinte biztos, hogy elkezd valamit rajzolni, vagy esetleg betűket, számokat ír, ha már ismer párat. Ugyanebben a helyzetben, ha egy roma kisfiú kap egy papírt egy ceruzával, valószínűleg összegyűri a papírt, mert otthon a szüleitől azt látja, hogy a papírt vagy az újságot összegyűrik, majd ezt a tűzre dobják, ezzel biztosítva a fűtést. Ilyenkor a felvételiztető tanár csak azt látja, hogy összegyűri a papírt, nem érti az okát, és valószínűleg azt írja a jellemzésbe, hogy a nebuló eny-

Kesztyűgyár

hén értelmi fogyatékos, majd elküldik egy olyan iskolába, ahol valóban ilyen gyerekek vannak – miközben ő nem sérült. Ezekből az iskolákból nehéz a gimnáziumba való jutás, szinte lehetetlen. Így a továbbtanulás útja el van zárva.

Ez tényleg nagyon ritka, de volt már példa, hogy megtörtént, csak azért írtam le, mert ez tényleg elgondolkoztató, és elképesztő is egyben.

Következő állomásunk a NEKI Másság Alapítvány volt, a rövidítés jelentése: Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Jogvédő Iroda. A szervezet diszkriminációs ügyekkel foglalkozik, például: állásinterjúknál bőrszín szerinti megkülönböztetés, szórakozóhelyi diszkrimináció.

Itt elmondták, hogy olyan ügyeket vállalnak el, amikben majdnem biztos, hogy diszkrimináció történt. A nyertes ügyek aránya 70%, ami a biztos diszkriminációhoz képest kevés.

A harmadik állomás a VIII. kerületi Magdolna negyedben volt, ez a kerület és a főváros talán legelhanyagoltabb része. Az utcán járva észrevettük a hatalmas nyomort és a koszt, amiben az itt lakók élnek – ez mindenhol jelen van a negyedben. Már messziről lehetett lát-

ni egy házat, ami nagyon más volt, mint a többi. Ez volt a Kesztyűgyár Közösségi Ház, itt régen valóban egy kesztyűgyár üzemelt. A házban idegenvezetést kaptunk egy szervezőtől, aki nagyon kedves volt, és látszott rajta, hogy jól csinálja, amit csinál. Végigmentünk a házban, majdnem minden szobába betekintést nyerhettünk, és megtudtuk, milyen sok program áll rendelkezésre az ottani kisgyerekek, kamaszok, felnőttek és kismamák előtt, ugyanis a közösségi ház minden korosztálynak szól. Aki körbevezetett minket a házban – sajnos nem emlékszem a nevére –, elmondta, hogy az ő feladata az, hogy fiatalokat csábítson a házba, mert eleinte üresen állt a ház, mindenki félt bemenni, csak lesekedtek az ablakból, hogy mi folyhat ott benn. Itt részt vehetnek küzdősportokban, táncolhatnak, internetezhetnek, szórakozhatnak kedvükre, a szabályok betartása mellett. Ami most leginkább felkapott a fiatalok körében, az a szermentes diszkó, ahová – a nevéből adódóan – nem lehet semmilyen alkoholt, drogot, cigarettát bevinni.

Idegenvezetőnkkel beszéltünk a kerületről, az előítéletekről, a roma fiatalokról. Kicsit megle-

pódtém, ugyanis ő azt állította, hogy a kerület nem veszélyes, olyan, mint egy nagy falu, és milyen jó, milyen szép (ennek ellenére, amikor kerestük a Kesztyűgyárat, fahusángokkal mutogattak ránk, és trágár szavakat használtak).

Szerintem a csütörtöki nap tanulságos és élvezhető volt mindenki számára, aki ebben a csoportban dolgozott. Pénteken zártuk a témahetet, de előtte még jelentkezni lehetett különféle beszélgetésekre, ugyanis az iskolába roma értelmiségiek

és fiatalok érkeztek, akikkel különféle témákról társalogtunk. Szerintem izgalmas volt azokkal a roma fiatalokkal beszélgetni, akik színházba jöttek Budapestre, de előtte beugrottak hozzánk. Érdekes volt a beszélgetés egy roma rendőrrel is, aki a nyolcadik kerületben járőrözik. A hét végleges lezárása egy barátságos futballmeccs volt a roma fiatalokkal, a meccs vége döntetlen lett – így ért véget a témahetünk.

Bátki Péter

Beszélgetés Mohácsi Viktoriával

Ez a cikk Mohácsi Viktoriával, volt európai parlamenti képviselővel folytatott beszélgetésről szól. Úgy gondolom, hogy ennek a személynek a megismerése tanulságos lehet, egyrészt megismerhetünk egy roma kisebbségi értelmiségit, másrészt mindenki véleményét formálhatja magában a szegregációról.

Szóval mi is ez?

Roma témahetünk volt, az utolsó programnál én ezt a beszélgetést választottam ki a lehetőségek közül, mivel mindig izgalmasnak találok, ha egy fontos vagy kevésbé fontos közéleti szereplő életútját ismerhetjük meg. Mohácsi Viktória 2002. és 2004. között hátrányos helyzetű és roma gyermekek integrációjáért felelős miniszteri biztosként dolgozott, majd 2004-ben az SZDSZ színeiben bekerült az Európai Parlamentbe – akkor a mandátumról lemondó Demszky Gábor megüresedett helyére került be, Demszky ajánlására. Mostanság a jobb oldalról nagyon sok támadás éri Mohácsi Viktoriát a szegregációról kialakított véleménye kapcsán.

Miért lett európai parlamenti képviselő?
Személyes okok miatt fontosnak tartja a deszegregációt, ami azt jelenti, hogy a roma kisebbséghez tartozóknak egy iskolába kéne járniuk a nem romák-

kal. A beszélgetésen leginkább azzal érvelt e mellett, hogy ha a roma közösségben szocializálódnak a gyerekek, akkor teljesen más társadalmi szabályokat tanulnak meg, mint ha egy közös értékrend alapján egyeznének meg a saját társadalmi normájukról.

Később sikerült is törvénybe foglalni a deszegregációt *roma integráció* néven, ami máig nem valósult meg, ugyanis az erre létrehozott – állítása szerint 400 millió eurós – alap egyszerűen eltűnt, ahogy egyszerűen eltűnt, ahogy egyszerűen eltűnt. A másik programja szerint arra próbál rávilágítani, hogy az értelmi fogyatékos minősítést kapó gyerekek nagy arányban kerülnek ki a roma kisebbségből, pedig rengeteg gyerek közülük nem is fogyatékos, csak az erre felállított szakértői bizottság ezt rosszul állapította meg. A kártérítési perekkel egészen a strassburgi Emberi Jogi Bíróságig el akart menni. Azért lett európai parlamenti képviselő,

hogy az Európai Parlament Emberi Jogi Bizottságában egy fél paragrafust hozzáadjon a diszkriminációs törvényhez.

Cigány önkormányzatba a cigány önkormányzat ellen
Bár Mohácsi Viktória ellenzi a cigány önkormányzatot és az 1993-as kisebbségekről szóló törvényt, ettől függetlenül indul az országos cigány önkormányzati választásokon, és ebből a pozíciójából szeretné beperelni az államot a roma integrációs jogszabályok megsértéséért. Továbbá azt mondta, hogy gyanítja, hogy ezt a törvényt el fogja törölni a követ-

kező kormány, így megválasztásának akkora tétje nincsen.

Akkor most jó a szegregáció vagy nem?

Úgy gondolom, hogy mindenkinek magának kell eldönteni, hogy melyik oldalra áll. Nyilván ugyanúgy a szegregált iskolának is megvan a maga előnye, mint a deszegregáltnak. A szegregáltaknak talán az egységes kultúra miatt az összhang jobb megtalálása, a deszegregáltaknak az, hogy a másik kultúráját megismerjük.

Halpern Bence Márk

Szakválasztás

A háromnapos hétvége után mindenki többé-kevésbé kipihenten érkezett a témahe-tünk első napjára. Előző héten már nagyjából megismertették velünk a programot. Kedden és pénteken szakmai nap lesz, vagyis a fotóval és a jelmez-, díszlettervezéssel fogunk foglalkozni. A szerda és a csütörtök a szokásos angolos napunk lesz, vagyis megírunk egy nyelvvizsgát, mint háromnegyedéves vizsga, és szóbelizünk is. Valahogy ezt a szerdai, csütörtöki napot sokan „nem hallották”, tehát kisebb lázadás tört ki miatta a körökben.

A bosszúskodást hamar elfelejtettük, amint elkezdődött a keddi fotó napunk. Nagyjából megtudtuk, hogy mi a napunk menete, többek között obscurázunk, cianotípiát készítünk, délután pedig egy fotóstúdióban hallgatunk majd előadást. Ez jól is indult, csak a megszervezéssel voltak kisebb-nagyobb problémák, mivel egy idő után azt se tudtuk, hova kell mennünk. Összességében mégis élveztük a napot. A mi csapatunk elsőként a sulli elé ment camera obscurát készíteni, ami sokaknak úgy tűnt, mintha fél óráig őriznének egy cipős dobozt, hogy majd legyen belőle képünk. Mi egy telefonfülkét készültünk megörökíteni, utána elmentünk előhívni. A kép fele egészen jól sikerült, a másik fele sajnos sötét lett, vagyis majd ezt még gyakorolnunk kell. Az obscurázás után a következő „állomáson” töltöttük a legtöbb időt, ugyanis fotókat készítettünk. Különböző fényjátékokat készítettünk egy zseblámpa és a fényképezőgépen állítható záridő segítségével. A kedvenc képem az volt, amikor Mátét körbe-

rajzoltam a zseblámpával, majd kimentünk a képből, és Zsófi odaállt, mintha fojtogatná a fénykörvonalat. Sok portrét is megörökítettünk magunkról, amivel nagyon sokat időztünk, de már nagyon sorra akart kerülni egy másik csapat, szóval leálltunk a kreatívskodásunkkal, és indultunk egy másik foglalkozást kipróbálni. Végül bekerültünk egy terembe, ahol a felsős évfolyamok munkáit nézegettük. Mindenki le volt nyűgözve a képektől, viszonylag sokáig csodáltuk őket, majd elindultunk fotogramokat készíteni.

A fotogramoknál sikerült egy nagyon jó képet beállítanunk, amin volt koris medál egy nyakláncról, szívecske formába alakított lánc, és különböző ékszerek, tárgyak. Ez nagyon tetszett mindenkinek, így a csapat összes tagjának elkészítettük ezt a fajta beállítást, és mindenki előhívta magának. Utoljára cianotípiázni mentünk, de már annyira fáradtak és éhesek voltunk, hogy miközben az UV alatt volt a munkánk, elmentünk ebédelni, és közben a 9PK-sokat kérdeztünk. Az egész napot a 9PK, a 13. és a 14. évfolyam tartotta nekünk, és nagyon sokat segítettek, valamint válaszoltak minden kérdésünkre. Délután a Naphegyre igyekeztünk egy fotóstúdióba. Sok mindent hallottunk ott a fényképezésről és mindenféle fényképezőgépről. A rövidke előadás után mindenki élményekkel telve indult el saját útjára a Naphegyről.

Kedden sokan bosszúsan jöttek be az iskolába, ugyanis érkezett a vizsga napja. Mi, haladók először szóbeliztünk, a kezdők pedig a 4 órás tesztet töltötték. Csapatokra osztottak

bennünket, és mindig ment valaki szóbelizni, a többi ember pedig a Gyalog galopp című filmet nézte angolul. Volt aznap még hallgatási feladatunk is, a kezdők idegesek voltak a sok írás miatt, nekünk pedig hamar elszaladt a szóbelis napunk.

Szerdán az iskolába beérkezve szinte rögtön felbaltunk a régi színházterembe, és egy foglalkozáson vettünk részt. Már voltunk ezen a fajta foglalkozáson, ugyanis már tartottak nekünk egy tánc és drámához hasonló órát, majd később megnéztünk egy kortárs előadást a Trafóban. Most is részt vettünk ezen az alapokat lerakó foglalkozáson, amihez tartozik egy előadás. Utána a 9PK és Hites Borbála tanárnő tartott nekünk kiselőadásokat magáról a Trafóról, valamint arról a színészi csoportról, amelyiknek a munkáját majd megnézzük. Ezután kezdhettük el az írásbeli vizsgánkat, amire végül 2,5 óránk maradt, de bőven elég volt ez az idő is rá. A vizsga megírása után mi, és még néhány osztály elletük a színháztermet, és megnéztük az előre beharangozott előadást a karrierépítésről, amit angolul hallgattunk végig. Ez szinte mindenkinek tetszett, bár kicsit hosszú volt az írásbeli megmérettetés után. Csütörtökön délután kaptuk az SMS-t patrónusainktól, hogy csak fél egyre kell mennünk iskolába pénteken. Ennek mindenki nagyon örült, sajnos annak kevésbé, hogy nem mentünk az Operába, ugyanis a jelmez-díszletes nap keretében el látogattunk volna az Operába, a színpalack mögé. A jelmez-, díszlettervezés napunk másik felét viszont megtartották nekünk a művésztérben, ahol

meghallgattunk egy előadást, néztünk filmet, majd alkottunk is. Az alkotás kezdete két zeneszám meghallgatása volt, az egyik a Traviata, a másik pedig a Show must go on című szám volt. Választanunk kellett egyet közülük, és lerajzolni, lefesteni vagy esetleg montázst készíteni abból, ami elsőként eszünkbe jut róla. Páran viccnek vették a feladatot, de születtek egészen jó munkák is.

Délutánra büntetőfeladatot kaptunk, három oldalt kellett írunk angolul a Windsor kastélyról, a Stonehenge-ről és a Salisbury katedrálisról, hétvégén pedig le kellett fordítanunk. Néhányan hamar megoldották, voltak, akik bosszankodtak miatta, nekem sem volt nagy munka, és sok gondolatla a fejemben léptem ki a kellemes tavaszi melege az iskolából.

Tetszettek a szakmai napok, majdnem egy hetet kaptunk eldönteni, hogy sima gimire, fotóra, vagy jelmez-díszletre akarunk-e menni. Sajnos a jelmez-díszletes nap nem volt teljes, de így is van a fejünkben némi fogalom a háttéréről. Sokat segített ez a témahét a jövőnk eltervezésében. Szerintem mindenkinek ezerszer megváltozott már a döntése, de így mégis sokkal egyszerűbb lesz választani. Ahhoz képest, hogy amikor idejöttem a suliba, és ezer százalékosan tudtam, hogy nem akarok művésztíre menni, most már teljesen megváltozott a véleményem. Megmutatták, hogy nem kell elvont művészléleknek lenni ahhoz, hogy ezekkel foglalkozz, így én is megváltoztattam a döntésem.

9Ny témahét

A 9Ny évfolyam kora tavaszi témahete a szakválasztásról szólt. Háromfajta oktatás közül lehetett: a következő tanévtől hagyományos gimnáziumi oktatásban tanulunk vagy művészetin, ezen belül a jelmez- és díszlettervezést vagy a fotózás izgalmas világát ismerhetjük meg.

Kedden a fotózás titkaiba nyerehettünk betekintést az AKG képzőművészeti ex-diákjainak segítségével. Délután a 10PK

évfolyam társaságában ellátogattunk egy fotóstúdióba a Naphegyre. Itt többek között bemutatták a világ egyik legdrágább fényképezőgépét, és hogy egy fotón milyen apró változtatásokkal mennyire megváltozik a fotó atmoszférája, hangulata. A nap végén sokan fontolóra vették, hogy mégis jobb lenne, ha a művészeti tagozatot választanák, ahol több tér juthat kreativitásuknak, és emellett még

egy szakmával is gazdagodnának.

Szerdán és csütörtökön az osztály az angolvizsgák miatt pánikolt, amiről a végén kiderült, hogy nem érte meg aggódni, mert nem volt olyan nehéz, és örömmel nyugtáztuk, hogy mindenki legjobb tudásának megfelelően, jó eredményekkel zárta az első napokat.

Pénteken elkövetkezett a nagy nap: az Opera. Legalábbis azt hittük. Mint megtudtuk, az

utolsó pillanatban lemondták látogatásunk fogadását, így ehelyett a Royal Danish Ballet táncsoport lélegzetelállító előadását láthattuk. De egy percig se csüggedhettünk, mivel napunk nagy részét az iskola műhelyében töltöttük Nagy Viktória jelmez- és díszlettervező társaságában. Egy izgalmas és új tapasztalatokat nyújtó hét után már csak a döntés hiányzik.

Reiszer Alex

Vár témahét

A március 16-án kezdődött témahetünket a Budai Várban töltöttük. A patrónusok úgy szervezték meg a hetet, hogy nagyrészt csibében dolgozunk. Mint az várható volt, az első napot a suliban kezdtük egy alapos fejtágítással, itt megtudtunk minden fontos információt. Ezután a 86-os és 16-os busz teletömésével, az utasok nem nagy örömeire eljutottunk a Várban lévő Dísz térre, ahonnan elgyalogoltunk előre megbeszélt találkozóhelyeinkre, a Mátyás templom előtt álló Szentháromság szoborhoz, melyet anno a pestisjárványban elhunyt magyarok tiszteletére állítottak. Az itteni találkozó után a patrónusok a csibéikre zúdították a kötegekben álló feladatokat, majd magukra hagytak minket, és a közel 60 gyerek kisebb, 3-as, 4-es

csoportokban elindult arra, amerre jónak látta. Ez a témahét alatt minden nap így zajlott, kivéve, amikor valami olyan helyre mentünk (pl.: Hilton szálló vagy a Nemzeti Galéria), ahol nem illik rohanguálni, ordibálni. A Nemzeti Galéria meglátogatása előtt szintén feejtágítással, a következő szavakkal: csöndben, lassan, nézelődve, képekre nem kilócsolni a kólát... stb. Majd bementünk. Az előtérben a szokásos: méregdrága büfé, illetve két ruhatár, az öreg, morcos ruhatárosnőkkel. Miután mindenki elhelyezte a kabátját a számára szimpatikusabb ruhatárban, az aulában kettes csoportokba álltunk, és kaptunk egy papírt, a képekre vonatkozó kérdésekkel. Ezután, mint megszoktuk, uccu neki. Jó ötlet volt a papír, mert így mindenki

végigment a termeken, de ezzel együtt is egyfajta versengésbe ment át a látogatás, hogy ki tud minden kérdésre hamarabb választ adni. Aki kész volt, lement az aulába. Itt leültünk volna a büfé székeire, de sajnos nem tudtunk, hiszen „aki nem fogyaszt, annak tilos”. Szerdán, csütörtökön és pénteken mindenki egyedül érkezett vagy a Várba vagy a Moszkva térre. Kipihenten kezdhettük a napot, mert az első találkozó rendre mindig 9:30-kor volt. Még ellátogattunk a Hilton szálló alagsorába is, a régi kőtemplomot megnézni, a Várbarlangba, ahol félelmetes félhomályban kereshettünk, illetve a Hadtörténeti Múzeumba. A rahedli

kisebb feladat között voltak izgalmasabbak és nem kicsit unalmasak is (szerencsére utóbbiból kevesebb volt). A Vár témahét utolsó, pénteki napjának végén visszatértünk az AKG-ba, ahol egyeztetettük, hogy a kidolgozós feladatok is készen vannak-e. Ezután megírtunk egy értékelőt a hétről, hogy mi milyennek láttuk. Később a kalandvagyók még egy esti sétára is elmehettek, amikor is Budapest gyönyörű kivilágítását szemlélték meg. Mindent egybevetve jó időtöltés volt a Várban bókászni, és egy kicsit elszakadni a tanulástól...

Várkonyi Balázs
fotók: horncsibe

Programajánlatok a Tavaszi Fesztiválra

2010. április 28-29.

BALESETI- SZIMULÁCIÓS BEMUTATÓ

a fesztivál első napján
Az érdeklődők négy, élethűen megrendezett baleseti szimuláció keretében ismerkedhetnek meg az elsősegélynyújtás alapjaival.

Legyen trendi az újraélesztés! **ALAPSZINTŰ ÚJRAÉLESZTÉS OKTATÁS**

Iskolánk kimagasló helyen áll országos szinten az újraélesztési tudók arányában. Te tudsz már? Ha nem, akkor most itt a lehetőség, a Tavaszi Fesztiválon most két alkalommal is, szerdán! Diákoknak, tanároknak egyaránt!

DOHÁNYZÁS- ELLENES DEMONSTRÁCIÓ

Iskolánk dohányzásellenes kampánya keretében **meglepetés demonstráció**.

A FRANCIA SZÍNHÁZ BEMUTATJA

J-L. Lagarce: A társasági viselkedés szabályai
Előadás: 2010. március 29. csütörtök délután
Rendezte: Szalontai Ágnes, Zsohár Gyöngyi
Zene: Boris Kovac
A pécsi Multiscène fesztivál után most ismét az AKG színpadán, majd legközelebb júniusban, Toulouse-ban!
A színpadon hétköznapi, jól ismert családi eseményeket lát-

hattok: születés, névadás, keresztelés, udvarlás, eljegyzés, esküvő... A hivatalos, száraz szöveg mögött a groteszk jelek adják a kontrasztot, és ebből születik meg a fergeteges előadás.

Francia nyelvű színdarab, nem csak franciául tudóknak!

Áldozat A DIÁKSZÍNHÁZ- KÖR ELŐADÁSÁBAN csütörtök délután, az Újszínházban

Áldozat nélkül nincsen előadás. Közös áldozat kell! Áldozat, akinek nincs más választása, tán sosem volt. De nekünk sincs. Fel kell koncoljuk! Ez lesz a közös halálunk. Tocsog az indulat, fröcsög az erőszak. Ezen a napon semmi sem sült el jól, tragédia a javából. Az ellen fordul haragunk, akit a legkönnyebben bánthatunk. Szeretettel várunk szeánszunkra!
Segéd-koordinátor: Zsohár Gyöngyi
Diktátor: Kárpáti Péter

Égi küldetés III. A TRUPP SZÍNHÁZ CSO- PORT ELŐADÁSA

A tavalyi „Teljes gözzel!” előadás csapata (néhány új taggal frissülve) ezúttal az égből és a földön párhuzamosan játszódó darabban állt elő: az angyaloknak, vesztükre, egy budapesti lánytársaság problémáit kell megoldaniuk, jöllehet egy katasztrófaóvezetet szívesebben választottak volna. Többé-kevésbé sikeres csodák, istenek gigászi harca, homályos misztika, sok vágyakozás és féltékenység, rejtélyes átváltozá-

sok, egy lopás, némi időutazás, reinkarnáció, égő áldozatok, szekérderekyi telefon és egy kevéske csillagászat.

A FESZTIVÁL TOVÁBBI KÍNÁLATÁBÓL

Atáncelőadások közt láthatatok néptáncot és ír táncokat is

Beszélgetés Konrád György, Kossuth-díjas nagy írónkkal

Alkotóköri bemutatkozó programok (kerámia, tűzománc, porcelán-festés)

Idegen nyelvi színdarabok bemutató előadásai

Egyszer fent – egyszer lent (Juhász Iván és a 12/B irodalmi műsora)

Barangolás a Naprendszerben – futkározva tanulás a Supernova szakkörrel

Beugró, karaoke, fotóstúdió és egyéb vígasságok

Képzések az iskola egész területén

The Purple Butterfly and the Fat Assassin

A Fesztiválon is látható!

Minden új angol nyelvi éves évfolyamnak részt kell vennie egy angol nyelvű színdarabban, amit az iskola közkedvelt drámatanára, Pye Edgerton rendez. A 9Ny évfolyamnak ezúttal egy felettebb bolondos, de legfőképpen humoros előadásban kellett játszania, amit a közönség visszajelzéseiből ítélve elég jól teljesített is. Több mint 3 hónap próba után, március 3-án jött el a nagy nap. A kezdő csoport előadása, a Penny Lane után, mi este 7-kor kerültünk színpadra. Mindannyiunknak szíve a torkában dobogott, de leküzdöttük lámpalázunkat, és a Pye angol humorával megfűszerezett színdarabban előadtuk a Lila Pillangó (Verhás Georgina) és a Dagadt Bérnyilkos (Reiszer Alex) történetét.

A kritikákat jól fogadtuk, mivel nem voltak, és reméljük, többünket a szívükbe zártak az

előadást követően. Az előadás zavartalanul és bakiktól mentesen zajlott, és nem tudom, hogy a közönség vagy mi élveztük jobban, de azt hiszem, hogy mindannyiunknak egy életre szóló élmény volt elkészíteni és előadni egyaránt ezt a színdarabot. Mindezért rendkívül hálásak vagyunk Pye-nak, hogy a sok nehézség és a kisebb katasztrófák ellenére tartott mellettünk, megírta nekünk ezt a csodás darabot, végigkínálta velünk a próbák nem egyszer nehéz perceit, és végigigazgulta az előadást. Köszönjük, és várjuk a folytatást!

További szereplők: Kiss Márton, Urbányi Kolos, Eredics Bendegúz, Faludi András, Marosi Márta, Geiger Zsófi, Sütő Laura, Szabó Anna, Bottlik Laura, Kántor Máté.

Reiszer Alex

Ki volt Sztehlo Gábor?

Sztehlo Gábor (1909-1974) egy igaz ember volt, ahogyan az az egyetlen kitüntetés is nevezi őt, amit életében megkapott: az Igaz Ember emlékérem.

Sztehlo Gábor evangélikus lelkész volt – igaz hittel élte életét: a másokon való segítést. Az egyházi szolgálat mellett a nép-főiskolai mozgalom egyik megalapítója volt az 1930-40-es évtized fordulóján.

A II. világháború idején különböző egyházi megbízásoknak tett eleget, többek között kórházi lelki pásztor volt. 1944 tavaszán, a német megszállás után Sztehlo Gábort azzal bízta meg egyháza, hogy a református egyházzal közösen, a Jó Pásztor Egyesületen keresztül szervezzen mentőakciókat. Sztehlo Gábor az idő szorításában igen rövid idő – néhány hét – alatt 32 gyermekotthont hozott létre lakásokban, kisebb-nagyobb családi házakban, vilákban a Nemzetközi- és a Svájci Vöröskereszt anyagi tá-

mogatásával. Tevékenységét természetesen illegálisan, rejtőzködve kellett végeznie. Ezekben az Intézetekben mintegy 1500 gyermek, s az őket ellátó kb. 500 felnőtt lett menedéket. A háború közeledtével a helyzet egyre veszélyesebbé vált, majd a város ostroma a mindennapi életveszélyt hozta magával, mégis valamennyien, akik hozzá menekültek, túléltek az üldöztetés és a háború poklát.

Sok gyermekért nem volt, aki érte jöjjön a háború után. Sztehlo Gábor ezeket az árvákat és ágrólszakadtakat nem engedte szélnek, hanem továbbra is otthont adott a számukra – most már nem 32 kicsi, hanem egy nagyobb gyermekotthonban. Áradó szeretetével megpróbálta pótolni a pótolhatatlant: a szülői otthon melegét. A gyermekotthonban iskola is működött, a korszerűen felszerelt műhelyekben szakmát is tanultak a gyerekek, a 12 éven felüli fiúk pedig ön-

kormányzati rendszert hoztak létre, a **Gaudiopolist**. Sztehlo Gábor otthonteremtő és vezető volt egy személyben. Ezt a tevékenységét 1950-ig folytathatta, ekkor az intézményt államosították.

Rövid átmeneti időszak után Sztehlo Gábor ismét segítő akciót szervezett: az evangélikus egyház szeretetotthonait alapította meg, s egyiküket vezette is. Ezekben az otthonokban öregeket és fogyatékos gyer-

mekeket gondoznak – mind a mai napig.

1972-ben kapta meg – magyarok közül az első egyikeként – Izrael államának kitüntetését – Jad Vasem (magyarul az Igaz Ember) emlékérmét. 1974-ben kényszerű távollétben, Svájcban halt meg. Ugyanebben az évben a Nobel béke-díj felterjesztette is volt.

Füzeki Bálint írása nyomán

A Tavaszi fesztiválon bemutatjuk:

Gaudiopolis

In memoriam Sztehlo Gábor

A bemutatásra kerülő film felnőtt főszereplője azok közé tartozott, akiknek volt bátorságuk tettekkel tiltakozni ez ellen az észvesztő, örült, embertelen hatalom ellen. Ők is azt kockáztatták, hogy odakerülnek, a gázkamrákba.

Sztehlo Gábor az árván, félárván maradt gyerekeket nem engedte szélnek, hanem új otthont teremtett nekik. Megpróbálta pótolni a lehetetlent, a szülői gondoskodást, szeretetet és az otthon melegét. „Akinek nincsen senkije az a Gábor bácsi gyereke.” – éneklük a filmben Presser Gábor dalát. Gaudiopolis – az öröm városa, így

nevezték magukat.

Sztehlo Gábor nem akart hős lenni, nagyon is ember volt. Imádott autót vezetni. De végtelen tiszteletet érzek, ha arra gondolok, hogy autóján zsidó gyerekeket csempészett ki a gettóból.

A film megtekintése után beszélgetősen várnak titeket:

Szántó Erika, a film rendezője
Merényi Zsuzsanna, volt AKG-s tanár, Sztehlo Gábor életének kutatója, egy róla szóló könyv szerzője és a Gaudiopolis egyik ma is élő lakója

Viharsziget

Nemrég jelent meg Martin Scorsese filmje, a *Viharsziget*, főszerepben Leonardo DiCaprióval és Mark Ruffalóval.

A film egy szigetről szól, ahova a legveszélyesebb elmebetegeket zárják be. A sziget időjárása is olyan, mint maguk a betegek, viharos, szeles és kiszámíthatatlan. Egy szövetségi bírót, akit DiCaprio játszik, elhívna oda, hogy keresse meg a rejtélyes módon elszökött beteget, Rachel Solandot. Közben kiderül, hogy nem csak emiatt ment oda, hanem mert keres valakit és valamit. Közben mindvégig hallucinál a halott feleségéről, a vége felé egyre erősebben. Társával, Chuckkal (Mark Ruffalo) sok kalandba keveredik, amibe a végére már ő is és a né-

ző is belezavarodik, de a film célja pont ez, hogy lehessen min gondolkodni vagy miről beszélgetni mozi után.

Nem sokszor látok moziban jó filmeket, de ez kivételesen nagyon tetszett. Bár hallottam olyan véleményt is, hogy túl zavaros, de szerintem pont ez a lényege. Ugyanúgy, ahogy azok az elmebetegek, akik be vannak oda zárva, nem tudják, hogy mi valós és mi nem, mi sem tudjuk, hogy mi az igazi a filmben.

A film Dennis Lehane regénye alapján készült, aki az elmúlt néhány év olyan sikeres krimi-

jeihez adott alapanyagot, mint a *Hideg nyomon* vagy a *Titokzatos folyó*.

Konrád Zsuzsi

Viharsziget
(*Shutter Island*, 2009, 138')
Rendezte: Martin Scorsese
Szereplők:
Leonardo DiCaprio,
Mark Ruffalo, Ben Kingsley

Valentine's Day

Az előzetest látva ez jutott először eszembe: „Na, ebből a filmből ennyi is volt a lényeg.” A Valentin nap című film február 11-én került a mozikba, s már én is izgatottan vártam rá, hiszen benne van az egyik kedvenc énekesnőm, Taylor Swift, akinek ez az első filmje. Elég gyenge szerepet kapott, de tetszett az alakítása, hitelesen tudta eljátszani a buta, naiv lányka szerepét.

A country stílusban éneklő lány mellett egy sor más híres színész szerepelt: Jessica Alba, Patrick Dempsey, Jennifer Garner, Julia Roberts, Emma Roberts, Taylor Lautner, Bradley Cooper, Ashton Kutcher és még sokan mások. Kíváncsi voltam, hogy mi fér bele egy másfél órás romantikus vígjátékba, ennyi híres színésszel. Sokszor hallottam azt, hogy ez a film az Igazából szerelem amerikai változata lesz, amely

szintén egy több szálon futó, mégis egy valahol egybefutó, egész, kerek történetet alkotott. A címe nem adott igazán okot találgatásra, természetesen a történet Bálint napon, azaz Valentin napján történik. Elég laza forgatókönyvre készült, tele van olyan kérdésekkel, melyek végéig már előre sejthetjük, bár engem sikerült meglepni egyik két dologgal. Van benne meleg sportoló, női katona és persze tele van zavaros szerelemmel, kusza érzelmekkel. Hallhatunk benne pár jó poént, a legjobban Jennifer Garner „étermi boszúja” tetszett, szerintem az volt a film legjobb része. Igazából sok színész csak díszítőelemként szerepelt a filmben, sokukra nem volt igazán szükség, csak az időt húzták. A legjobban Julia Roberts mint magányos katona és Jennifer Garner bolondos karaktere tetszett. A vége felé már kezdtem örül-

ni, hogy nem minden történet végződik happy enddel, de sajnos csalódnom kellett. Mindenki rátalált a párjára, a magányos kisfiúnak sem kellett az anyukája nélkül ünnepelnie a Valentin napot, a meleg sportoló is megtalálta a boldogságot. Az egyetlen értékelhető dolog a filmben a zene volt, azaz Taylor Swift, Maroon 5, Amy Winehouse, Joss Stone. S a filmről

összességében ennyi a véleményem, amit még papírlap látni kíván.

Varga Dóra

Valentin nap
(*Valentine's Day*, 2010, 125')
Rendezte: Garry Marshall
Főszereplők: Jessica Biel,
Anne Hathaway

Alice Csodaországban

avagy 3D a 19. századi hölgyeknek

Nagy bajban van az, aki lekési a film elejét, mert állítólag a legfontosabb dolgok az első öt percben hangzanak el. Én sajnos lekéstem, úgyhogy erről nem tudok írni. Annyit viszont elmondhatok, hogy miután pár hónappal ezelőtt elolvastam Lewis Carroll könyvét eredetiben, angolul, szétröhögtem rajta az agyam, és tudtam, hogy a film rendezője Tim Burton lesz, aki hasonlóan beteg elmével van megáldva, mint az író, és még Johnny Depp is játszik benne – nagyon vártam tehát, hogy végre láthassam.

Számomra azonban a film családias volt. Hogy miért? Már az is gyanús volt, amikor megtudtam, hogy Alice a filmben nem hét és fél éves lesz, mint eredetileg, hanem 19, és újra meglátogatja Csodaországot, ahol valamikor már járt, de alig emlékszik rá. Eddig oké, de én mégiscsak úgy gondolom, hogy akkor tisztességesebb lett volna más címet adni a filmnek. Főleg, mert nem sok köze van az eredeti Alice-hez. Talán Tim Burton ott követte el a hibát,

hogy a forgatókönyv megírására nem Caroline Thompsont kérte fel, aki többek között az Ollókezű Edward, A halott menyasszony és a Karácsonyi lidércnyomás című nagy sikerű Tim Burton filmek szerzője, hanem Linda Woolverton, aki például az Oroszlánkirály vagy a Szépség és a szörnyeteg forgatókönyvét írta.

Ő pedig elvette az eredeti szereplők minden furcsa báját és szellemességét, nem főszereplői többé a szurreális kalandok kavalkádjá-

nak, hanem csak eszközök a teljesen lebutított történetben, amely megint csak arról szól, hogy hogyan győzi le a jó (Alice) a rosszat (Vörös Királynő) egy ki tudja honnan vett Sárkánygyík megölésével. Viszont, hogy valami jót is mondjak, Johnny Depp alakítása ismét kiemelkedő volt – szerintem ő volt a legjobb az egész filmben. Megható volt, ahogy egy nagyon esendő figurát alakít, aki nagyon gyávanak tűnik, de közben tud nagyon bátor is lenni. Amellett az animáció is tetszett, a „facica” (Vigori Úr) volt a kedvencem. Állítólag Tim Burtont zavarta, hogy a könyvben Alice véletlenül kerül egyik helyről a másikra (ami szerintem érthető, hiszen álmodik), és ezért szeretett volna egy összefüggő láncolatú történetet létrehozni. Ami sikerült

is, de milyen áron? A film annyira lapos és sablonos, hogy szerintem ki nem lehetne találni, hogy ő rendezte. Egy kicsit úgy tűnt, mintha a fiatal hölgyeknek szeretett volna üzenni vele, és biztos vagyok benne, hogy ha lett volna 3D mozi a 19. században, nagyon sok nőnek segített volna abban, hogy kiálljon magáért és kitörjön a viktoriánus kor által rákényszerített szerepkörből. Manapság azonban, azt gondolom, erre nincs akkora szükség...

Berke Fruzsina

*Alice Csodaországban (Alice in Wonderland, 2010, 101')
Rendezte: Tim Burton
Szereplők: Mia Wasikowska,
Johnny Depp, Helena Bonham
Carter, Anne Hathaway*

Odaország

Zuhanok... pont úgy éreztem a film után, mint Aliz, mikor beleesett a lyukba, ami elvitte őt Csodaországba. Vagyis Odaországba.

Már alig győztem kívánni a legújabb találkozást Johnny Depp-pel a mozivászonon. Amint megjelent a mozikban a film, én már ültem is a gép elé, és kerestem a helyeket az IMAX mozi termeiben. Furcsa volt látni, hogy a megjelenése után körülbelül két nappal már nem volt hely a mozikban, így is épp csak a szélére tudunk foglalni a teremnek.

13 év után Alice visszatér Csodaországba, gyermekkori álmainak varázslatos világába, ahol a virágok beszélnek hozzá, az ütődött iker szórakoztatják, a hernyó vízipipát szív, és az összes állat ruhát visel és beszél. Ám Alice minden emlékek ellenére most egy teljesen más világban találja magát, azon a napon, amikor Hamish, a visszataszító, citromba harapott fejű „úriember” megkéri kezét. A túloldalon Alice egy olyan világba csöppen, ami az ő régi álomvilágának pont az ellentéte. Mindent elfelejtett, már arra sem emlékszik, hogy melyik ajtó jelenti a belépést számára Csodaországba, ahol minden olyan zordan hat, még az édesen ciripelő,

kergetőző, repülő hintalovak, csodás virágok és mérges gombák ellenére is. A felnőtt Alice elfelejti, mi az a bátorság és önfeláldozás, a Dics Napján nem akar megküzdeni a Vörös Királynő sárkánygyíkcoksjával, pedig meg is van írva az Órákulumban, hogy ő az egyetlen, aki felülkerekedhet rajta. Először régi barátai sem ismerik meg, a történet során bizonyosodik be, hogy ő az az Alice Kingsley.

A film történetétől többet vártam, ám a szereplők, a párbeszéd, a látványvilág mégis magukkal ragadják az embert. Kedvenc részem a Kalapos örömtánca. Ő az, aki a filmben fontos szerepet kapott, pedig az eredeti könyvben csak egy mellékszereplő volt. A megszokott Tim Burton banda összes tagja hozta a legjobb formáját, és kiváló alakítást nyújtott. Johnny, az átváltozóművész, a hatalmas zöld kontaktlencsékkel a szemében igazán megható és szerethető figurát hozott, olyat, aki mindenben kitart Alice mellett, sőt, még az életét is feláldozza érte. Helena Bonham Carter, alias a Vörös Királynő is hihetetlenül jól

alakította az elviselhetetlen, basáskodó, vérszomjas, kisebbségi komplexusban szenvedő királynőt, aki mindenkinek a fejét veszi, aki nem engedelmessé válik neki, aki örült és nagyon magányos. Nagyon jó választás volt a Fehér Királynő szerepére Anne Hathaway, akinek a hatalmas száját nem is kellett számítóképes technikával megnagyobbítani. Groteszk kéztartása, affektálása jól illett karakteréhez, annak ellenére, hogy nagyon idegesítő volt. Nagyon a szívemhez nőtt Tutyika és Mutyika, a bolond ikerpár, akik sohasem tudtak semmiben megegyezni. Mintha magamat látnám a testvéreimmel. S a főszereplőről is pár szót. Mia Wasikowska az álmatlanságban szenvedő fehér lánykát,

Alice-t remekül alakítja ilyen nagy színészek mellett, mint akiket az előbb felsoroltam. Igazán kiemelkedően teljesített, emlémem, még sok filmben láthatom majd.

A zenét a Tim Burton filmekhez híven Danny Elfman szerezte. Mindegyik szépen illeszkedett a film egyes részeihez, nagyon tetszettek, ezek önmagukban is hallgatható zenék. A végén kicsit nem illett oda az Avril Lavigne-szám, bár az szerencsére már csak a stáblistában volt. Mindenkinek tudom ajánlani a filmet, aki szereti a Tim Burton-féle varázslatot, nem fog benne csalódnia, egész jó kis filmet hozott össze.

Varga Dóra

Szándéktalan fény

A moziban, az előzetesek között láttam ennek a kiállításnak a reklámját. Mivel én is szeretek fotózni, és mert nagyon megtetszett az a pár kép, amit levetítettek, gondoltam, elmegyek. A kiállítás a Mai Manó Házban (Magyar Fotográfusok Háza) volt, ami a Nagymező utcában van, közel az Oktogonhoz.

A kiállítás Vancsó Zoltán legújabb fotóiból állt. A képeket nem a helyszín vagy a tárgyak, hanem egyfajta hangulat sugárzása kötötte össze egymással. Az összes kép fekete-fehér, a hangulatuk hasonló, a képkészítési situáció pedig a pillanattfelvétel. A fotós kezében mindig nagy hatalom van, mivel ő dönti el, hogy abból a nagy térből, ami a szeme előtt van, mekkora kis képet vág ki. Vancsó ezt a „feladatot” általá-

ban ügyesen megoldotta. Ezen a kiállításon nekem egy dolog nem tetszett – bár ez persze nem az összes képre vonatkozik, de soknál előfordult –, hogy túl sok dolog volt egy képen, és így az valahogy összedobálódnak, zsúfoltnak tűnt.

De ami nehéz feladat, és ami neki sikerült, hogy a képek teljesen összhangban vannak egymással, a fotón lévő tárgyak, a testek is, és a képek elgondolkodtatják az embert.

Ami még jó volt, hogy az összes kép alatt hosszabb-rövidebb idézetek álltak. Ez, bár jó ötlet volt, de nekem már talán túl sok volt így, a képekkel együtt.

Vancsó Zoltánt 2003-ban a Magyar Fotóművészek Szövetsége elnökségi tagjává választották. Több mint 30 albuma jelent meg, a mai nevesebb fotósok

közé sorolhatjuk.

A jegy egy másik kiállításra is szólt, egy emelettel feljebb, ez nekem szintén nagyon tetszett. Azoknak a képeknek nem volt közük Vancsó Zoltán képeéhez, sokkal modernebbek, színesebbek voltak.

Ha van kedve az embernek egy jó kiállításhoz, a Mai Manónak

van egy kávéháza is a múzeum mellett, ami ilyen jó időben nagyon jó, és óriási csészékben adják a kávé.

Csukás Bori

Szándéktalan fény

Vancsó Zoltán kiállítása

2010. február 4. - március 28.

Stomp

Ebben az évben először vártam nagyon egy napot, március 24-ét. Talán ez a nap lehetett volna egy olyan nap, amit annyira várok, mint a születésnapom. Hogy miért is vártam ennyire? Mert ezen a napon szerepelt a Stomp Magyarországon.

A Stomp egy 30 emberből álló csapat, amit még 1991-ben, Brightonban alapított Luke Cresswell és Steve McNicholas. A Stomp az egész világon híres, és nem is akármivel. Rengeteg díjat söpörtek be már „csupán” annyival, hogy teljesen hétköznapi tárgyakkal, mint például egy öngyújtó vagy akár egy egyszerű nejlonzacskó, olyan ritmust kreálnak, ami rögtön a hallgató fülébe mászik, és egész nap ezt dúdolgatja. Én most láttam őket először, viszont már rengetegszer halottam róluk ismerősöktől, és mindig csak jót. Most megtudtam, hogy nagyon igazuk volt. Szerdai napon volt előadás, de

nem csak 24-én lehetett őket megnézni, egészen március 27-ig voltak Magyarországon. 8-kor kezdődött az előadás, és az előadók, kevés késéssel, de elkezdték produkciójukat. Először csak egy férfi (ezen az előadáson 8 embert láthattunk, 5 férfit és 3 nőt) egy partviszál zenélt, majd később csatlakozott hozzá az egész „banda”, és már az első 5 percben olyan jó volt a műsor, hogy azt gondoltam, ennél jobb már nem is lehet. De később jöttek a furcsábbnál furcsább ötletek, mint például a különböző méretű polifóm szivacsok, amiket a földhöz csapdostak, így más-más hangot adtak ki, de volt ze-

nélés a csúszdaparkokban használatos nagy gumikeréssel, és a kukákat ütögetés sem maradhatott ki az előadásból. A másik, ami még nagyon tetszett, hogy ez a „show” nemcsak arról szólt, hogy zenéltek és ritmust teremtettek, hanem hogy nagyon ügyesen még koreográfiát is vittek bele és nem is kevés humort. Bevonták a közönséget, volt, amikor nekünk kellett tapsolni, és ők a mi tapsunkra ütötték a függőlegesen felfüggesztett dobokat. A show végén többször is elköszöntek, de ez nyilván a show része volt, mivel mindig elkezdtek újra és újra valami más ritmust játszani különböző dolgokon. A végső elköszönés sem maradhatott egy kis bemutató nélkül, mindannyian egy doboz sört vettek a kezükbe, és azt is

felváltva nyitották ki, hogy az így kiadott hang ismét valami kis zenét vigyen a búcsúzásba. Végül is nekem régóta nem tetszett ennyire egy zenei előadás, és nagyon szeretném jövőre is megnézni őket.

Kántor Máté

Hogyan tartsunk leguánt

Előző cikkem (Hogyan tartsunk vadászgörényt) után merészkedem elővenni egy még „nehézben” tartható állatot, amit a latinul csak Iguana iguanának hívnak. Ez az állat nem más, mint a zöld leguán. Ezek az állatok olyan 10 évig élnek, a maximális testhosszuk akár a két métert is elérheti, súlyuk pedig lehet akkora is, mint egy óvodás gyereké. Ezt az állatot nagyon gyakran tévesztik össze a kaméleonnal, nyilván azért, mert hasonló a színük – ezen kívül nincs olyan dolog, amit össze lehetne tévesztetni. Először is kezdjük ott, hogy a leguán csakis kizárólag zöldsé-

gen él, és annyira finnyás, hogy akár a háromórás zöldséget is képes félrelökni magától. A következő probléma a leguánoknál az az elhelyezés. Mivel egy másfél méternél nagyobb állatról beszélünk, arra is kell gondolni, hogy hol is fogja álmra hajtani a fejét az az óriás, amit mi nagy szeretettel vittünk a házhoz. Mivel nekünk itthon volt egy ilyen állatunk, mi a lépcsőforduló alatt helyeztük el, mert ez az egyetlen hely volt az, ahol ekkora kihasználatlan területet tudunk találni a leguán tartására. A másik nagy probléma az, hogy az ember azt hiszi, hogy ezek a leguánok

egyáltalán nem vágnak társaságra. Nálunk a leguán 8 év ittlét után fejébe vette, hogy nekiáll egy nőstény párt találni magának, ami természetesen nem sikerült neki. Sajnos el is kellett őt szállítanunk a győri állatkertbe, mert a testvéremet szó szerint az asztal tetejére kergette. Rengeteg gond van vele, a takarítás egyenesen „betörés”, mivel a leguán nagyon nagy erővel védi a területét, és nem igazán enged be akárkit. Itthon mi ezt úgy oldottuk meg, hogy hajnalok hajnalán az állat fejére (aki még nagyban aludta álmát) zsákot húztunk, hogy ne lásson, és egy másik

szobába vonszoltuk, nehogy takarítás közben úgy gondolja, ő most felkel. Továbbá a leguánok rendkívül hő- és páraigényesek, amit padlófűtéssel és óránkénti vízpermetezéssel lehet elérni, ami megint csak egy időigényes feladat. Ennyi lenne a zöld leguánról, remélem, érdekes volt.

Kántor Máté

Hogyan tarts repülőmókust

Nos, leginkább sehogy, mivel manapság nem nagyon lehet kapni semmiféle állatkereskedésben, és nem tartják már annyira egyértelműen háziállatnak, de mégis megírom ezt a cikket, mivel szerintem érdekes élményt nyújt, ha mégis van egy ilyen állatkád.

A repülőmókusoknak nem mindegyik alfaja tartható ketrecbe zárva, az erre alkalmas mókusok cukormókus néven ismertek. Jellemzően Ausztráliában élnek, de azért előfordulnak Indonéziában, Új-Guineában és Tasmaniában is. Csoportokban élnek és laknak, egyedül nem nagyon találkozni velük. Odvas fában laknak, gyümölcsöket, eukaliptuszokat és más leveleket esznek. Általában 13-15 centiméter hosszúak, farkuk külön még egyszer ilyen hosszú, azaz elférnek egy átlagos ember tenyerében. 5-8 évig élnek a természetes élőhelyükön, de háziállatként több mint 10 évet is élhetnek egészségben. Színük szürkés-barnás, fehér és világosabb csíkokkal a hátukon.

Én már hat éve tartok repülőmókust, így nagyon sok pozitív és negatív élménnyel gazdagodtam. Első állatom egy ilyen kis nőstény mókus volt, Zazie, akit nagyon szerettem. Rengeteg figyelmet és törődést kapott tőlem. Minden este kiengedtük a lakásban szaladgálni, nagyon jól érezte magát: repkedett, bolondozott a szoba kisebb tárgyaival, ha pedig elfáradt, a tenyerünkbe kuco-rodva aludt el. Mivel éjszakai állat, nappal leginkább csak a ke-

zünkben pihentetve foglalkozhatunk vele, de este, amíg nekünk nem kellett aludni, vele játszottunk. A lakásban nagyon egyszerűen boldoggá tehattük Zazie-t, mivel semmiben nem okozott kárt, szabadon mozoghatott, és mi sem értünk haza olyan későn, hogy ne tudjunk rá vigyázni. Egészen kicsi kora óta nálunk volt, ezért teljesen megszokott minket, családtag volt. Később, mikor felnőtt lett, sokat zajongott éjjelente a ketrecében. Nyilvánvalóan magányos volt, párt akart magának, hiszen ki is ne akarna? Ezért is döntöttünk úgy, hogy ideje neki egy fiú mókust szerezi. Ez nem okozott nehézséget, nemsokára már együtt zajongtak a ketrecükben. De a fiúka, Zénó, nem szeretett minket túlzottan, mivel felnőttként került hozzánk, nem szeretett a kezünkben lenni. Ettől függetlenül jól megvoltak, amíg el nem költöztünk. Későn értünk haza, nem volt időnk rájuk, ráadásul egy macskát is örökre fogadtunk, ami újabb veszélyt jelentett a két kicsi állatra. Teljesen elhanyagoltuk őket, a ketrecből alig mozdulhattak ki. Miután megszületett Zeppelin, a kicsi kölykük, nemsokára meghalt Zénó. Így két mókussal ma-

radtunk. Azóta valamiféle bőrbetegség miatt elvesztettük Zazie-t is. Sokszor voltunk úgy vele, hogy inkább eladjuk a mókusokat, mert nincs rájuk időnk, és nem jó itt nekik, de végül úgy döntöttem, hogy felviszem a szobámba a már szintén felnőtt Zepelint, és megpróbálok vele minél többet foglalkozni. Remélem, egy nap majd újra olyan szelíd lesz, mint az első mókusunk volt. Ha bárki akar ilyen állatkát, azt javasolom neki, hogy lehetőleg szoktassa magához minél előbb, ajánlatos olyan gazdának tartani repülőmókust, aki késői elalváshoz van szokva, így este is foglalkozhat kedvencével. Etetésük egyszerű: én müzlit és joghurtot

adok neki minden nap, illetve néha kap egy kis kukacot is (állatkereskedésből). Egy másik probléma lehet a ketrec, mivel nagyon nagy ketrecet igényelnek, és az ugye nem olcsó dolog. A ketrecbe felfüggesztett kis házikókat kedvelik alvóhelyül, benne egy ronggyal, ahova bekuckózhatják magukat. És nagyjából ennyi az igénye egy cukormókusnak, azon kívül, hogy néha egy kis simogatás kell neki.

Talán kedvet kaptál egy kisállat tartására? Azt ajánlom, gondold végig, tényleg tudsz-e vele foglalkozni, van-e rá elég idő, energiád. Ha igen, akkor vágj bele! Nagy élmény lehet.

Várhegyi Luca

Modern Warfare 2

(Call Of Duty 6)

A Call of Duty sorozat hatodik és egyben legújabb része elképesztő sikert aratott a fiatalok körében, a Modern Warfare méltó utódjaként tarthatjuk számon. Ez a rész is, csakúgy, mint elődje, elszakad a második világháborútól, és a modern kor terrorfenyegetéseit, fegyvereit hozza a monitorunkra.

A fejlesztők (ActiVision, Infinity Ward) kitettek magukért, és gyönyörű, az előző résznél jóval szebb grafikát tártak a szemünk elé. Ezzel együtt sajnos a rendszerigénye is jóval megnőtt. A legjobb grafika 4 magos Intel 3,2 GHz-es processzort kíván, illetve minimum 512 Mb-os videokártyát. A játék helyigénye 12 Gb lett. Érdekessége a telepítésnek, hogy ezt a 12 Gb-ot tömörítve tároljuk merevlemezünkön, ráadásul egy nekünk ismeretlen .cod fájlformátummal, amihez csak a fejlesztők tudnak hozzáférni – ezzel egy kicsit megfélemezve a csalókat. Összefoglalva, a COD 6 egy atomerőművet igényel, de várakozásainkon messze túltesz. Nagyon jó ötlet volt a fejlesztőktől, hogy az előző résszel ellentétben ebbe beiktattak egy főmenüt, ahol választhatunk a többjátékos kampány és a küldetések (Spec Ops) lehetőségek közül. Ezzel kiküszöbölték azt az idegítő dolgot, hogy ha valame-

lyik két játékmód között cserélni akarunk, ki kell lépni az asztalra, és a másikat kell elindítani. Nézzük először a kampányt: a történet, amit a fejlesztők kitaláltak, hasonló az előző részhez, de még így sem lett unalmas. A vége ennek is nagy csattanóval zárul. Maga a kampány szerintem kicsit rövid lett, de mentségére szóljon, hogy a legszélsőségesebb küldetésekben kell részt vennünk. Csak a példa kedvéért megemlítek párat. Ott van az antarktiszos küldetés a hóviharral, a sivatagos a tűző napsütéssel, motorcsónakot is vezethetünk, helikopterből fedezhetjük bajtársainkat, és tengeralattjárón is kipróbálhatjuk képességeinket. Tehát egy fanatikus COD rajongó 5 nap alatt kiviheti a kampányt, de a játék még csak ezután kezdődik.

Vérpezsdítő élményt nyújt a játék többjátékos változata. A nagyon sokféle küldetésben a különböző erősségű játékosok mér-

hetik össze erejüket. A mesterséges intelligencia kizárva, senki nem bízhat senkiben, ráadásul lehetnek nálad jobbak is. Ahogy egyre ügyesebb lesz egy játékos, úgy új fegyverek és egyéb eszközök szabadulnak fel számára, ezzel tovább erősítve magát. Sajnos egy rossz hír is ehhez a változathoz kötődik: egy idős férfi nagy izgalmában szívrohamot kapott játék közben.

Na de jöjjenek a speciális küldetések: aki már olyan profi, hogy a többjátékos változatot is kivitte, amit a kritikusok szerint napi 3 óra játésszal 4 hónap alatt lehet végigjátszani, annak felszabadul ez a lehetőség. Sokkal nehezebb küldetések vannak ben-

ne, amiknek zöme arról szól, hogy egy magaslaton vagy valami hasonlóan állunk, és az érkező különféle ellenséges egységeket kell megsemmisíteni. Ráadásul az is kiszivárgott, hogy ezt a játék részt a fejlesztők úgy tervezték és kiviteleztek, hogy ne lehessen végigjátszani. Szóval érdekes élmény lehet a pro játékosoknak.

Röviden összefoglalva tehát fantasztikus játék lett, gyönyörű grafikával, elképesztő játékélménnyel. Hibát nem látni sehol, javító frissítésre sem kényszerültek a kiadók. Mindenki próbálja ki.

Várkonyi Balázs

Hogyan fűzd meg anyut?

Biztos sokszor voltál már úgy, hogy valamit nagyon akartál, de úgy érezted, a normális kérés, a szép szó nem elég, furfangos trükkökkel tudod csak megszerezni szüleidtől, amit nagyon akarsz. Azt mondják, hogy a gyerekek jól tárgyalnak, jól alku- doznak. Szükségük is van rá, mert különben soha semmit sem kapnának meg. De ahhoz, hogy még sikeresebbek legyünk, érde- mes volna összegyűjteni néhány jó módszert.

Az egyik ilyen a következő: ahhoz, hogy elérd a vágyadat, a legfontosabb, hogy úgy tudd az egészdet tálalni, mintha a sokadik nadrág megvásárlása létszükség- let lenne. Úgy irányítod, csava- rod a beszédet, hogy anyád is úgy érezze, elkerülhetetlen en- nek a megvétele. Akkor vagy nagyon jó, ha addig bonyolítod a történetet, hogy már nemcsak rá- veszed, hanem anyád is fontos-

nak érzi, hogy megvegye neked. Erre persze a legtöbb gyerek ké- pes, ami érthető is, hisz ha nem lenne jó tárgyalási stratégiánk, a legtöbben soha semmit nem kap- nánk meg.

Nézzünk egy egyszerű esetet: bemész anyukáddal egy boltba, cipőt nézni. Nézelődsz, megtalá- lod a számodra megfelelőt, fel- próbálsz, pont a te lábadra gyár- tották, örülsz a fejednek, szólsz

anyunak, hogy vegye meg. Ha- talmas a sor, nincs kedved ott áll- ni anyud mellett (most minek égessem itt magam az anyám- mal?), inkább körülnézel más ru- hák felé is. Ahogy mész a sorok között, meglátsz egy nadrágot, mindig is ilyet akartál, csak anyukád az akadály. Megkérde- zed, hogy mivel le van árazva, és mert mindig is ilyet akartál, eset- leg megkaphatod-e. Erre ő azt fe- leli: „nem, mert már úgyis van több nadrágod, minek még egy?” Te erre a következővel állsz elő (ránézel kedves, szelíd, kissé szomorkás arccal): „de pár nad- rágom bő, ami meg még alka- lomhoz illő, azon van valami kis kosz az alján, így csak úgy tu- dom hordani, ha esik az eső, só-

tét van és fúj a szél. És hát tudod, hogy megyünk holnapután arra a rendezvényre, és hát igényesen kéne kinézni, hogy ne én le- gyek ott az egyetlen, aki nincs rendesen, alkalomhoz illően fel- öltözve. Neked sem kéne akkor miattam szégyenkezned.”

A lényeg, hogy próbáld mindig olyan dologgal megfogni a szü- leidet, amivel úgysem tudnak mit kezdeni, vagy olyan sokáig ma- gyarázod, és magyarázd, hogy a végén már elégük lesz, és menni akarnak, így végül eléred, amit akarsz.

Ha érdekel a téma, küldd be a te ötleteidet is a Szubjektív iskola- újságba!

Bruck Áron

Csajozási tippek KingKong mestertől

Férfiaknak adnék elsősorban tippeket és technikákat, amik a legutóbbi pszichológiai kutatásokon alapulnak, azzal kapcsolatban: hogyan csajozzunk. A következő technikák kipróbálásával olyan sikert értek már el a nőknél, hogy azt még Casanova is megirigyelhetné.

Nem akarom elkészeríteni női olvasóimat a következő mondatokkal, így kérem őket, hogy vegyék a most következő szöveget félvállról, vagy még jobb, ne is olvassák el. A csajozásnak rengeteg módja van, általában a diszkók, a csetszobák és a közterek a legkedveltebb helyek a felszedésre, persze ez attól is függ, hogy milyen nőt keresünk.

Alapozás: amit a nőkről tudni kell

A legfontosabb belátni, hogy a nőkre nem hat a logika annyira, mint a férfiakra – főleg, ha kapcsolatáról van szó, ami nem is baj. A nőket csak és kizárólag az érzéseid, érzelmi állapotod érdeklik. Tehát az alapszabály: **mosolyogj!** Egy mosolygós pasihoz többen jönnek oda, mint

egy szomorú, bánatos, bús és öngyilkosságot éppen elkövető pasihoz (talán az utóbbi esetben mégis odarohan hozzád valaki). Ha chaten próbálsz becserkészni a nőket, akkor a szmájlik jelentik a kiutat számodra. Minden sor után tegyél hangulatjelet, lehetőleg mosolygósat vagy röhögőset! A másik, amit szeretnek a nők, az az **önbizalom!** Menj oda és szólítsd le!

Ismerd fel, kivel van dolgod!

Ha valakivel találkozol, tudd meg a legfontosabb adatait. *Nevét, korát, akár a telefonszámát is*, de ha interneten ismerkedsz, akkor az *MSN* jelenti a telefonszámot. Internetes ismerkedésnél a név nagyon fontos – biztos ezer fotó van fent a nőről valamelyik közösségi oldalon,

ráadásul itt a legfontosabb adatai is össze vannak gyűjtve. A legfontosabb mindig, hogy **kérdezz!** A bevezető kérdések után érdemes mindig először az érdeklődési köréről (pl. játszol valamin?), de az is nagyon fontos, hogy megtudd, van-e kapcsolata – bár rengeteg nő hazudja azt, hogy nincs. **Ne dőlj be!** Több kutatás igazolja, hogy ez a nők többségét nem túlságosan tartja vissza a pasizástól, ráadásul ez egy teszt is lehet, hogy kiderüljön, mennyire vagy félős. Hogy megtudd, van-e pasija, arra nagyon sok módszer létezik. Az én személyes kedvencem, amikor megkérdezzük, hogy sportol-e valamit, és példaként felhozzuk a társastáncot, ugyanis vagy rögtön rávágja, hogy nincs pasija, akivel táncolhatna, vagy visszakerdezzük ezeket után, hogy „hogyhogy nem táncolsz a pasiddal?“, ami azért udvariasabb, mint egy „van pasid?“.

„Segítség, nem tudok mit kérdezni!”

Amikor leszólítasz valakit, fontos, hogy legyenek **nyitott kérdéseid**. Ennek gyakorlására szerintem mindenki járjon Szubjektívra, mert az interjúkészítésnek ez az alapja. Mik is azok a nyitott kérdések? A nyitott kérdések azok, amikor valamit ki kell fejteni, és nem lehet rá csak igennel vagy nemmel válaszolni. Ehhez a legjobb téma talán az, hogy hova utaznál szívesen, mik a kedvenc sorozataid, miért azok, mik az érdeklődési köreid, mi a legörültebb dolog, amit valaha csináltál, utána a többi leget is megkérdezheted.

Sikertörténeteket a szerk.animeblog@gmail.com címre várolok.

**Halpern Bence Márk
(KingKong)**

Celeb vagy hős?

A celeb szóról az embereknek rögtön az ugrik be, hogy a médiából vagy az újságból ismert valakiről van szó. Ha egy hőst említünk, akkor az jut az emberek eszébe, hogy valaki véghez vitt egy nagy, közérdekű tettet, és ezzel beírta magát a történelembe.

Celeb az, aki valamitől híres. Híres, mert sokat szerepel a médiában, az egész ország, esetenként a világ ismeri, szinte mindenki tudja, kicsoda. A hős viszont nem feltétlenül ismert, nem is ez a legfőbb ismertetője. Inkább a cselekedeteinek a nagyszerűsége a fontos. Azt hiszem, ez a két dolog nagyon mást jelent. Azokat az embereket nevezzük celebnek, akiknek soha semmi nem fontos önmagukon kívül. Többnyire azzal foglalkoznak, hogyan tudják villogtatni magukat, hogyan tudnak a középpontba kerülni, mitől lesznek még sikeresebbek, még ismertebbek. Míg

a hős olyan ember, aki képes kilépni ebből az önző, csak a saját előnyét figyelembe vevő burokból. Őt az érdekli, hogyan tud saját magánál nagyobb, fontosabb dolgot csinálni, például másoknak jót tenni, másokon segíteni. Ha megnézzük Győzikét, ő egy igazi celeb, hisz sosem foglalkozik mással, mint saját magával, legfeljebb még Bea asszonnal. Szemlátomást az érdekli, hogyan lehetne még sikeresebb, nem jut eszébe példát mutatni a romáknak. Nem sok példát láthatunk rá, hogy népszerűségét használja a romák érdekében. A sztárok, a celebek sokszor

ilyenek.

Hősnek lenni megint csak más kérdés. Vannak hétköznapi hősök, akik végzik a dolgukat, egyszerű célokat tűznek maguk elé. Például egy tanár, aki hátrányban lévő gyerekeknek segít jól tanulni, leérettségizni. Aztán vannak nagy hősök, akik egy egész nemzetnek vagy a világnak adnak valami fontosat. Ha jól belegendolunk, hősnek lenni az igazán nagy dolog. Emlékezzünk vissza, mindig is voltak celebek. Rengeteg ember beszél róluk, rengetegen követik a velük kapcsolatos eseményeket, majd mint mindenki, ők is meghalnak, és pár éven belül el is tűnnek az emberek fejéből. Míg a hősökre haláluk után ezer évvel is emlékeznek majd. Ott a Megasztár. Akik ebben a versenyben részt

vettek, mind ismertek lettek a média által, de többségük, amint a sorozatnak vége lett, eltűnt, hisz senki nem beszél róluk ma már, mert csak addig voltak érdekesek, ameddig folyamatosan csináltak valamit. Közben Leonidászra és a háromszáz spártaira az egész világ emlékszik, pedig elmondhatjuk, hogy már elég régóta nem csináltak semmit. Ha szimplán eredményeket, sikereket akarsz önmagadnak, az is jó dolog, de ha gondolsz másra is, ha tudsz segíteni másoknak, akkor érezheted magad igazán fontos embernek. Akkor több vagy, mint egy celeb, aki lehet, hogy csak egyszerűen jókor volt jó helyen.

Bruck Áron

Alvás

Nemcsak az emberek, de a gerincesek nagy hányada is élete nagy részét alvással tölti. Ez egy teljesen természetes pihenési módja az élőlényeknek, ahogy mi is már megszoktuk, és semmi furcsát nem találunk az alvásban mint időtöltésben. Pedig ha jobban belegondolunk, elég érdekes, hogy milyen állapotba kerülünk alvás közben. És ki tudja, mik történnek velünk azalatt, míg mi szép álmunkban úszunk.

Fontos tudni, hogy az álmoság az előtte ébren eltöltött idővel arányos. Tehát minél többet virasztunk, annál többet kell utána aludnunk – annál fáradtabbnak érezzük magunkat. Ezt már mindnyájan tapasztalhattuk, tehát nem kell magyaráznom. Az alvásigény általában egy felnőtt számára 7-8, míg egy gyerek számára átlagosan 9 óra. Ez persze minden embernél változó, mivel sok minden befolyásolhatja. Az az elképzelés, hogy csak sötétben lehet aludni, bizony fontos alapokra épül. Nem teljesen igaz tehát, de azt mindenképp kijelenthetjük, hogy a sötétség, a fény hiánya olyan hatással van ránk, hogy könnyen elalszunk közben. Reggel a napfényre e miatt a fényérzékelés miatt ébredünk fel (nálam ez nem így működik, de biztos velem van a baj).

Érdekesség az is, hogy alvás közben a testünk hőmérséklete folyamatosan csökken, ezért nem tanácsos a hideg utcán aludni, mert ilyenkor nagy a kihűlés veszélye, a testünk csak nehezen nyeri

vissza normális hőfokát.

Valamennyien nagyon szeretünk aludni. Bizony, ez mindenkinek okoz problémákat az életében, például, hogy nem kel fel időben, ezért hajlamos elkésni az iskolából. Vagy, hogy hétvégén délig alszik, ezért nincs ideje megcsinálni a házi feladatot. Persze ez csak reggel okoz problémát, mivel a fiatalok többsége este éjszakába nyúlóan szeret inkább virasztani. Olyankor nem jut eszükbe, milyen jó dolog aludni, és álmaikban akármit megtenni, amit csak szeretnének, amit a való világban nem tehetnek.

Én személy szerint ahhoz a tömeghez tartozom, akik valóban szívesebben alszanak nappal, mint éjszaka, mert olyankor sokkal inkább éljük az életünket ébren. Aztán reggel délig alvás, vagy ami sokkal rosszabb: korán kelés és suliba igyekvés – kialvatlanul. Ezt igazán nem ajánlom senkinek. Persze este nem gondolom végig felelősségteljesen, hogy vajon holnap mi lesz velem, ha hullafáradtan megyek be,

hogy fogok figyelni az órákon. Olyankor nem számít a holnap, hiszen jól elvagyok, és nem érzem magamon a fáradtságot. Magam sem értem, hogyan lehetséges, hogy mikor hazaérek, nagyon fáradtnak érzem magam, de este kilenc óra körül már frissebb vagyok, mint a nap bármelyik részében. Ezért is döntök mindig úgy, hogy még nem alszom. Majd reggel... Na persze! Sajnos azonban nem mindig ilyen vidám a helyzet a kialvatlansággal kapcsolatban. Az alvás megvonása saját magadtól akár súlyos következményekkel is járhat. Először is sokkal gyengébb lesz az immunrendszere az embernek, a balesetekre hajlamosabb lesz, és önmagához képest sem tud megfelelni a környezetének. Az is bizonyított, hogy alváshiányban akár meg is

lehet halni, de gyengébb szervezetre a minőségi alvás hiánya is életveszélyes lehet.

Az alvászavarok is sok gyötrődést okozhatnak emberek életében. Ezeknek nagyon sokféle okuk lehet: akár pszichés, akár valami betegség szövődménye, esetleg drogok vagy gyógyszerek hatása, vagy a környezet teszi. Mindenesetre mindegyik kezelhető valahogyan, csak időben orvosra van szükség.

Végző soron szeretnék mindenkit óva inteni a kialvatlanságtól, használjátok ki, hogy nincsen semmiféle alvászavarotok, és jól el tudtok aludni este, nehogy az álmatlanság bajokat okozzon az életetekben. Hiszen mindannyian tudjuk: az alvás nagyon jó dolog.

Várhegyi Luca Anna

Valentin nap

Van, akinek fontos, és mindig ünnepli. Számomra erőltetett és semmitmondó. A szerelem napja. Szerintem csak egy újabb üzleti fogás. Miért ezen a napon kéne szeretnünk egymást?! Sajnos nagyon sok ember tényleg ezen az egyetlen napon hajlandó figyelni a másokra és szeretni őt.

Ha körülnézünk a világban, akkor mindenhol az erőszak és a pénz a játssza a főszerepet. Amikor pedig jön a Valentin nap, akkor sok lány megörülve, olvadt tekintettel várja a nagy, romantikus ajándékot, a legtöbb pasinak pedig fő a feje, hogy mégis mit kéne ajándékozni a barátnőjének, ha egyáltalán kell. Ahelyett, hogy arra figyelnenek, hogy a többi napon kiszorítsák az életükből a gyűlölködést.

A boltokban pedig sorakoznak a

plüss szívek, illatos gyertyák, vörös rózsák, szív alakú bonbonok... stb. Az eladók pedig pénzéhes tekintettel várják a párjuknak imponálni akaró embereket. A következő napon pedig ugyanolyan unott arckifejezéssel állnak a pénztárgép előtt.

Ez is egy újabb ünnep, ami nyugatról szivárgott be kis országunkba, de számomra sokkal elenszenvesebb, mint bármi más. Például a Halloween legalább vicces, de itthon annak sincs

nagy sikere. A szeretet ünnepének már eleve ott a karácsony, számomra az sokkal többet mond, és sokkal nagyobb múltra tekint vissza. Sajnos már a karácsony is kezd inkább az ajándékokról szólni, és nem az érzelmekről.

Nem szeretem, amikor az utcán vitatkozó embereket látok, de Valentin napon eljártsszák, hogy mennyire boldogok. Sokkal értelmesebb lenne, ha képesek lennének szeretni egymást, tolerálni a másik hibáit, és például Valentin napon ezt még jobban meg erősíteni egy személyes ajándékkal, vagy azzal, ami nekik tetszik.

Persze vannak olyanok is, akik

tényleg így ünneplik ezt a napot, de kár, hogy jóval kevesebben, mint azok, akik megjártsszák magukat. Számomra talán az a legszimpatikusabb, ha valaki egyáltalán nem is ünnepli a Valentin napot. Nem szeretem, amikor látok egy párt kézen fogva andalogni, amikor az előtte lévő napon épp ugyanott üvöltöztek egymással. Azt bárki mondhatja, hogy szeret, akár a barátod, akár egy rokonod, mindez semmit sem ér, ha nem gondolja komolyan. A Valentin napot szereti, aki szereti, nem szereti, aki nem, bár lehet, hogy csak én nem vagyok egy romantikus lélek.

Verhás Georgina